

VELEHRAD

22 LADBROKE SQUARE
LONDON W. 11.

Ř Í J E N 1989

Vstříc svatořečení

A N E Ž K Y P Ř E M Y S L O V N Y

Jak už je známo, 12. list. 1989 bude slavnostně prohlášena za svatou královská dcera Anežka Přemyslovna. Slavnost se bude konat na náměstí sv. Petra v Římě za účasti papeže Jana-Pavla II. a tisíců krajanů z vlasti i různých zemí.

Splní se konečně touha mnohých generací, které od počátku uctívaly Anežku jako příklad křesťanské lásky, která se vzdává i nejvyššího postavení, aby se obětovala chudým a nemocným.

I dnes, my všichni jednotlivě i jako národ, potřebujeme její pomoci.

SVATÁ ANEŽKO, pevně doufáme, že "Jen s tebou v Církvi oslavenou zas dojdeme hlasu, jež ztratili jsme beze stop tak jak tvůj hrob. Tak jak tvůj hrob." /Václav Renč/

"Anežka Přemyslovna náleží mezi nejušlechtlejší zjevy našich dějin. Je ryzí představitelkou ideální křesťanské myšlenky, která svou víru, sílu i půvab čerpala z prvního rozkvětu gotické kultury. Její sestřenice, sv. Alžběta Durynská...jako blízká příbuzná, sv. Hedvika slezská, je vychovankou a šířitelkou té nové, následování Krista cele oddané zbožnosti, kterou posvětil a proslavil svým příkladem sv. František z Assisi a jeho žákyně sv. Klára. Jejím zákonem hlavním vedle odříkání a sebezapření až mnišské důslednosti byla služba člověku spolubratru, člověku nemocnému nebo vůbec trpícímu. Je nemálo významné, že na naší půdě a v sousedství, na rozhraní světa germánského a slovanského, získává nový náboženský ideál takřka současně tolik oddaných následovníků; je významné, že jsou to vesměs ženy a vesměs dcery rodu knížecího" /J. Pekař/

V Z O R Y M I L O S R D N Ě L Á S K Y

Co nám může říci dnešně někdo, kdo žil a působil ve XIII. století? A přece odkaz nové svěřice je právě dnes aktuální. Bylo to nedávno, co opoziční strana ve Velké Británii vytkla úřadující vládě, že se nestará dost o potřebné, že si hledí bohatších vrstev a mnozí strádají. Jak krásný příklad dává v tomto ohledu naše "dočera královská" - právě na poli ryzí křesťanské lásky!

Rodina plánovala pro Anežku budoucnost, jak se - podle jejich mínění na dočeru královskou patřila. Už jako tříletá byla zasnoubena budoucímu slezskému vévodovi Boleslavovi. Za tím účelem byla poslána do Polska, kde jí vychovávala pro svého syna - svatá Hedvika. Malý snoubenec však záhy zemřel a šestiletá Anežka byla poslána do Prahy,

V jedenácti letech ji otec Přemysl Otakar I. opět zasnoubil nastávajícímu německému králi Jindřichu VII. Odvezl ji za tím účelem na vídeňský dvůr - ale i zde z jejího zasnoubení sešlo (machinacemi vévody Leopolda) k zármutku hrdeho krále, ale k radosti Anežky, která si už dávno přála zasnoubit se jedině Bohu. Odmítla proto další uchazeče: anglického krále Jindřicha III. a dokonce i německého císaře Bedřicha II. Anežka už myslěla jen na službu Kristu a bližním.

Marně jí domlouval i její bratr Václav - český král. Snažil se ji přesvědčit, že její práce a činnost bude daleko významnější, když bude vše konat jako "dočera královská". Co bude moci vykonat jako řeholnice v zátíší kláštera? Připomíná to, jak se podobnými důvody snažila přemluvit svého otce Tomáše Mora jeho dočera Markéta: jako královův služebník bude moci tolik dobrého a významného vykonat - oc mu pomůže hrdinná smrt, na níž byl připraven. [odpověď] byla však v obou případech stejná: Více sluší poslouchat Boha a naplnit jeho svatou vůli....

Anežka založila řád Křížovníků s červenou hvězdou a svěřila jim pražský "špitál", aby se starali o chudé a nemocné. Povolala do Čech první františkány a pro dočery sv. Františka - klarišky vystavěla duchovní středisko v Praze na Františku. 5. března 1235 sama do tohoto kláštera vstoupila jako prostá řeholnice. Svůj klášterní život naplnila modlitbou a p r a c í pro chudinu. Obětavě sloužila trpícím a všem potřebným, jejichž lásku si získala.

Anežka tak vlastně pokračovala v tradici svých svatých předchůdců - Přemyslův: sv. Ludmily a sv. Václava. V kronikách jsou velmi podrobně vypočítávány skutky milosrdenství a křesťanské lásky, které tyto svatí konali. Anežka se k nim důstojně přidružuje. A jako v případě sv. Ludmily a Sv. Václava - i v jejím případě jsou to právě tyto dobré skutky, které jí zasloužily v e š č n o u památku. Jako dočera královská nebo manželka vévody, nebo i krále a císaře - bylo by její jméno uvedeno v historických knihách té které země. Jako s v a t o u - ji bude znát a uctívat celý křesťanský a zvláště ovšem katolický svět!

Svatá Klára jí nazývala "sestrou" - svojí drahou polovicí - v takové vážnosti jí měla. Dopisy, které si vzájemně napsaly - svědčí o jejich vzácném, duchovním přátelství.

Spolu s naší Anežkou bude v týž den prohlášen za svatého bratr ALBERT (1845*) vlastním jménem Adam Chmielowski. Patří k III. řádu sv. Františka a jeho život byl vyplněn podobnými skutky křesťanské lásky jako život Anežčin. Ujal se těch nejobožejších. Svou přítomností, ale hlavně svou péčí a starostlivostí přeměnil i ty brlohy - "městské ohřívárny" v místa "lidská". Lampy bídně osvětlovaly nocelehárny, postele byly z hrubých desek, na nich trochu slámy, a na pryčnách mladí, silní muži se zločineckými tvářemi hráli karty a popíjeli vodku. Pod pryčnami bědovali a sténali starci a nemocní...

Zprvu mu nedůvěřovali. Mysleli, že se přišel na ně podívat, aby o nich napsal články do novin. Bratr Albert věděl, že se musí stát jedním z nich, aby ho přijali...Byl to pro něho těžký kříž. Spát na zemi, v zápachu (mnozí opilci přicházeli až k půlnoci) - při chrápání ubožáků bylo těžko usnout...Avšak dlaždice, na kterých ležel bratr Albert mu byly "oltářem" - vše obětoval Bohu za své "klienty". Každý den přinesl něco k jídlu, staral se, aby se nemocní dostali do nemocnice a večer měl čas vypravovat o Varšavě a také o náboženství. Kolik je i dnes potřebných, a nemocných! (Drogy, Aids). Kéž noví svatí! Anežka a br. Albert vzbudí hodně šlechetných duší které by šly v jejich šlápějích! Ne nutně světově (jako Matka Tereza), ale i místně!